PREDATOR

TURNUL LUI SKELD

S.D.PERRY

S. D. PERRY

Turnul lui Skeld

versiunea în limba română

UNCRIS

Anno Domini 820

Când *Jarl*[1] Sword/Sabie și luptătorii săi s-au întors din expediția lor fructuoasă – mânăstirile de peste mare adăpostiseră multe comori – în Casa Jormungand îl aștepta o poveste. Trei soli diferiți veniseră din nord în urmă cu câteva săptămâni aducând știri.

Primul relata faptul că acel Skeld Colț de Mistreț a fost ucis de războinicul Asger Lance, care a luat pământurile lui Skeld în stăpânirea sa. A fost o bătălie mare și sângeroasă la începutul toamnei, iar Asger și oamenii lui au învins.

A doua știre era că Asger înnebunise și a incendiat fermele și satele, silind oamenii să fugă în sălbăticie.

Ultimul mesaj era că Asger era mort și că fusese mort încă din ziua când cucerise *Turnul*. Era Skeld și consiliul său cei ce-i ucideau pe toți pe care îi întâlneau; ieșiseră din morminte ca *draugar* (zombi) când lungile zile ploioase de toamnă tocmai s-au prefăcut în zile de iarnă timpurie. Acum bântuiau hotarele pământurilor lui Skeld și devorau fiecare om care îndrăznea să se apropie.

Jarl nu credea în *draugar* – povești cu monștri bune de spus copiilor seara, în jurul focului – și era convins că chiar neonorabilul Skeld a răspândit o asemenea poveste pentru a-și ascunde o slăbiciune. Dacă suferise pierderi grele în lupta cu Asger, acum era vulnerabil. Skeld îmbătrânise, iar *Jarl* Sabie avea în barbă mai multe fire cenușii decât roșcate; dacă voia să-și ia revanșa asupra lui Colț de Mistreț – așa cum cerea onoarea – acum era momentul! *Turnul* se fălea cu cele trei minunate Case mari, cu staulele, cu un zid împrejmuitor înalt și cu turnul de pază robust, din piatră, care și dăduse numele așezării.

Turnul Jarlului. Îi plăcea cum sună. Va popula așezarea cu luptători și femei și-și va petrece ultimii ani de viață făcând copii, bând, și veghind asupra satelor din împrejurimi care îi vor cere protecția, făcând raiduri după pofta inimii. Tot ce trebuia să facă era să-l cucerească.

---

[1] Jarl – rang nobiliar în vechea Scandinavie, imediat sub cel de rege.

Când războinicii s-au adunat ca să-și sărbătorească întoarcerea victorioasă, *Jarl*ul s-a ridicat. Stelgar a răcnit către oamenii beți să tacă și să asculte, deoarece *Jarl* Sabie urma să vorbească. Râsetele și strigătele au încetat imediat, ochii încinși de băutură întorcându-se către *Jarl*. Șeful Casei Jormungand era Cap Tare, conducătorul clanului de războinici, dar timp de mulți ani *Jarl* fusese cel mai bun luptător și comandant de raiduri al lui. *Jarl* îi antrena pe noii războinici și tot el îi conducea în lupte.

— Vreau să cuceresc *Turnul lui Skeld*, spuse tare și clar. Cândva, Skeld a spus că eu nu sunt un adevărat războinic și a scuipat la picioarele mele. Am așteptat mulți ani.

Se auzi o rumoare aprobatoare. Chinul așteptării răzbunării era dovada unui caracter puternic.

— Se zvonește că Skeld a devenit un *draugar*. Eu cred că a rămas fără războinici și ține departe oamenii înspăimântați cu povești.

— Ce-i un *draugar*? a întrebat Ult.

El venea din interiorul ținutului.

— Almar, vrei să vorbești tu despre *draugar*?

Almar era puternic, un luptător bun, dar și cel mai superstițios om pe care-l întâlnise *Jarl*. Era plin de cunoștințe și întotdeauna purta în lupte amulete vrăjite. S-a ridicat fără tragere de inimă.

— Uneori, când un om moare din propria voință, devine *draugar*, spuse Almar, vocea-i joasă bubuind în sala caldă. *Draugar* nu sunt vii, dar umblă printre cei vii, mâncându-le carnea și bându-le sângele. Ei cresc în înălțime, la fel de mult ca giganții, și pot să cântărească cât un taur. Nu poartă arme, pentru că sunt puternici cât zece oameni. Se spune că sunt hidoși la vedere, au corpul vânăt ca de cadavru și put; se spune că *draugar* împrăștie nebunia tuturor celor ce-i aud vocea. Atacă orice om sau animal până ce nu mai rămâne pic de carne pe oasele lui.

Careva a glumit despre „osul” bărbatului, stârnind un nou val de râs, dar *Jarl* a văzut că Stelgar nu râdea; nici Helta Arcașul, nici Ult sau Thrain, toți oameni puternici, luptători de prim rang. Aceștia ascultau cu atenție.

— Cum pot fi uciși? a întrebat Ult.

— Sunt deja morți, spuse Almar. Nu pot fi uciși. Trebuie arși sau tăiați în bucăți. Apoi bucățile trebuie arse, iar cenușa aruncată în mare. Iar asta este tot ce știu despre *draugar*.

Se așeză, pipăind neliniștit amuletele fermecate pe care le purta în jurul gâtului.

— Noi tocmai ne-am întors dintr-o lungă călătorie, a spus *Jarl*. Știu că unii dintre voi aveți treburi de aranjat, neveste cărora să le țineți cald, și nu veți dori să plecați din nou atât de curând… Dar mâine voi vorbi în Jormungand apoi voi pleca imediat, ca să-l termin pe Skeld Colț de Mistreț. Dacă e un *draugar*, am să-l ard și am să iau în stăpânire *Turnul*. Dacă e om, voi face la fel. Mă veți însoți?

Stelgar s-a ridicat în picioare. Era cel mai apropiat aliat al Contelui și frate de cruce încă din copilărie.

— Skeld nu are onoare. Când a scuipat la picioarele tale, a scuipat pe mine. Vin cu tine.

Helta, Ult și Thrain s-au ridicat și ei. Toți erau de vârsta *Jarl*ului, toți luptaseră mulți ani alături de el. Thoralf s-a ridicat, rânjind.

— Sigrid va avea parte de căldură fie că sunt eu aici, fie că nu, a spus tânărul, stârnind noi hohote de râs.

S-au ridicat și alții, adăugându-se la număr: Rangvald Barosul, Geir, Bjarke, Sten cel Nesăbuit, Egil… Șaptesprezece cu toții, un amestec de tineri și maturi, destui pentru a manevra un mic *knorr*[2] în lungul coastei, destui pentru a cuceri *Turnul*, dacă poveștile despre pierderile suferite de Skeld erau cât de cât apropiate de ceea ce se spunea. O săptămână pe mare îi va aduce la hotarele ținutului lui Colț de Mistreț.

Oamenii aleși au continuat să sărbătorească și să bea, bine dispuși la perspectiva unei bătălii adevărate; n-a fost nici o satisfacție furtul de la oamenii lui Jesus, care mureau în genunchi. Chiar și cei care nu vor participa erau agitați, satisfăcuți că *Jarl*ul Sabie se va răzbuna pe neonorabilul Skeld.

Almar nu s-a oferit voluntar. Își pipăia talismanele, fața-i lată fiind o mască de îngrijorare.

[2] Knorr – un tip de navă utilizată de vikingi, în aceeași tehnică constructivă precum *drekar*, *karvi*, *færing*.

În interiorul navei zburătoare, Tli'uukop și cei trei Vânători se uitau la micul vas ce dubla coasta, la oamenii care purtau arme primitive, lame, măciuci ghintuite, sulițe, și unele chestii simple care aruncau proiectile. Tli'uukop – Chiorul, pentru discipoli săi – era mulțumit. Le promisese tinerilor Vânători că va merita timpul pierdut cu această lungă călătorie, dar după multe zile de supraveghere a oamenilor ce lucrau pe peticele de pământ sau își scoteau hrana din mare, aceștia deveniseră nerăbdători. Mirosul greu al hormonilor secretați de agitația lor, abia dacă era filtrat de purificatoarele navei. Chiorul era pe cale să anunțe că vor merge să lupte cu marile animale albe cu colți și gheare, când nava i-a informat despre oamenii-călători, asupra cărora a detectat metale forjate.

Chiorul a simțit fiorul anticipării gâdilindu-l în gât, iar cei trei discipoli i s-au alăturat imediat. Toți trei erau recent *Inițiați*[3] și toți proveneau din ascendenți prestigioși. Ca *Inițiați*, erau liberi să-și organizeze propriile lor vânători, dar un antrenament suplimentar cu un Vânător de elită era considerat o onoare, iar Chiorul era urmașul unui lung șir de mari Vânători, elite și lideri de clanuri. După o „pensionare" onorabilă ce a urmat pierderii ochiului, el a ales să-i îndrume pe tineri, și a descoperit că această activitate îi făcea plăcere. Luându-i pe *Novicii* neinițiați în prima lor expediție pe teren nu era ceva care să i se potrivească lui – *Novicii Yautja*[4] erau creaturi obositoare vibrând de pofta de a ucide și neexperimentate – dar antrenarea a doar câtorva selecționați în arta fină a urmăririi și a luptei cu lamele de pe antebraț... era cu totul altceva.

— Sunt mici, a observat Shriek.

Acesta era înalt și colțos, cu mandibulă proeminentă. Era un excelent luptător, dar avea tendința să se năpustească în luptă. Își căpătase numele datorită sunetului distinctiv al strigătului său de victorie (*shriek*=chiot).

— Primitivi, spuse Ta'roga disprețuitor.

---

[3] Inițiați – în original: *blooded* (însângerat) adică au participat la prima lor vânătoare și și-au ucis prada.

[4] Yautja (Ya-OOT-ja) – *predatori, vânători* – specie extraterestră caracterizată prin obiceiul de a vâna alte specii periculoase (inclusiv oameni) ca sport, sau pentru onoare.

Ta’roga era deosebit de abil în lupta cu lamele fixe, dar era prea încrezător în forțele sale.

— Poartă *piele* nu armură.

Ca de obicei, Kata’nu a rămas tăcut. Dintre cei trei, Chiorul îl considera pe Kata’nu cel mai promițător. Calitățile sale fizice nu erau atât de dezvoltate ca ale lui Shriek sau Ta’roga, dar tânărul suplu și agil privea înainte de a gândi și gândea înainte de a vorbi.

— Când i-am văzut prima oară, am crezut și eu la fel, a mărturisit Chiorul. Prea slabi ca să lupte, prea mici, prea simpli. Dar ei gândesc. Raționează și se adaptează. Vânători experimentați au fost învinși prin șiretlic în terenul de vânătoare.

— Când începem? s-a repezit Shriek grăbit.

— Când vor debarca de pe corabie ca să-și continue drumul pe pământ. Studiați-i; observați ce fac. Veți alege o țintă potrivită și o veți aborda când veți dori.

— Eu am să iau o duzină de trofee, s-a repezit Ta’roga.

— Trofeele sunt rezultatul, nu scopul, a precizat – pentru a câta oară – Chiorul. Vânătoarea înseamnă perfecționare în *Vânătoare*. Este o experiență, nu un scop.

Discipolii au încuviințat, dar se îndoiau de cele spuse de el; aerul era încărcat cu surescitarea lor, mirosind puternic a ulei încins. Chiar și ponderatul Kata’nu părea de neoprit.

Chiorul oftă lăuntric. Vor reuși sau nu, dar în ambele cazuri vor *învăța*.

După șapte zile pe apele înghețate ale mării au ajuns în micul sat de pescari care marca începutul domeniului lui Skeld. Cerul acoperit spulbera zăpadă peste ei în timp ce-și trăgeau corabia pe țărm. Satul era părăsit; n-au găsit nici trupuri, nici semne de violență – doar semne că sătenii și-au luat bagajele și au fugit spre nord. Faptul îi stânjenea; *Jarl*ul plănuise să jefuiască satul de provizii, dar sătenii luaseră toate alimentele când au plecat. Oamenii au mâncat ultimii heringi uscați și pâinea uscată pe care le mai aveau și s-au culcat cu toții în casa mare a satului, după ce au orânduit turele de pază.

Turnul lui Skeld se afla la două zile de țărm. Dimineața au plecat spre est, vânând din mers, în pădure, veverițe și iepuri. Drumul urca pe colinele bătute de vânturi și acoperite cu zăpadă

subțire. Au trecut pe lângă câteva ferme micuțe la fel de goale ca și satul – focuri stinse și semne de fugă în grabă, urme de pași în frunzișul putrezit, acolo unde zăpada nu se depusese. La început, unii dintre ei au râs, glumind pe seama fermierilor fricoși care au fugit de *draugar*, dar pe măsură ce ziua trecea, râsetele au dispărut. Pădurile și câmpurile înzăpezite nu erau doar goale dar și tăcute, în aer plutind o tensiune pe care o puteau simți cu toții.

Helta, care avea cei mai buni ochi, a văzut ramuri mișcându-se fără ca vântul să adie… chiar de vreo trei ori. Bjarke, Olav și Haavid au auzit pași pe sub copacii desfrunziți. Informația a fost trecută pe nesimțite din om în om și, ca din întâmplare, *Jarl* a încetinit ritmul de mers, punând ca din întâmplare mâna pe mânerul sabiei.

Pe când soarele palid începea să facă umbre tot mai lungi, au văzut fum spre sud, subțire, deasupra unui pâlc de brazi veșnic verzi acoperiți de zăpadă. S-au apropiat cu grijă; mirosul de fum era acoperit de mirosul de rahat și sânge pe măsură ce înaintau printre copaci. *Jarl* a scos sabia înainte de a păși în luminiș.

Fusese o fermă de porci. Erau o duzină de animale moarte răspândite pe pământul din fața resturilor arzânde ale fermei, cu gardurile dărâmate în jurul trupurilor lor lipsite de sânge.

Jarl a cercetat luminișul cu privirea. Nimic nu mișca prin fumul subțire. Oamenii s-au răspândit, cu armele și scuturile pregătite.

Jarl s-a lăsat pe vine lângă unul dintre hoiturile de animale. Avea ochii scoși, falca zdrobită și larg deschisă; mațele i se revărsau din burtă printr-o gaură cu margini zdrențuite. O piatră colțuroasă acoperită de sânge, aflată alături, era în mod clar *arma* cu care fusese omorât. Pe pielea pătată se vedeau urme de degete însângerate și de dinți – umani.

Jarl băgă degetele în grămada de mațe. Reci, dar nu înghețate și nici nu miroseau a hoit. Asta și fumul… O zi sau două, nu mai mult.

— Aici, a chemat Helta în șoaptă.

El și cu Geir se uitau la ceva ascuns după o grămadă de lemne arse. *Jarl* i-a făcut semn lui Stelgar și s-au dus să vadă. Fermierul și familia sa. Erau trei fii, cel mai tânăr de doar câțiva ani. Toți – fermierul, nevasta sa, tinerii – fuseseră bătuți până la moarte. Oase rupte ieșeau prin țesătura hainelor sfâșiate, așchii și

mizerie umpleau fiecare rană. Jarl a văzut urme de dinți pe brațele subțiri ale copiilor. Fusta femeii era ridicată, iar vulva complet zdrobită de lovituri era de nerecunoscut.

— Nu se vede nici o rană „curată”, spuse Stelgar, iar *Jarl* a dat aprobator din cap.

În jurul sărmanei familii erau împrăștiați câțiva pari și pietre însângerate. Nu era zăpadă în apropierea ruinelor fumegânde și *Jarl* a putut vedea urme de pași pe pământ. Vreo patru sau cinci oameni. Unul a fost desculț.

— *Draugar*, a spus Geir.

Câțiva au dat din cap, șoapta trecând printre ei precum briza.

— Nu există nici un *draugar*, se răsti *Jarl*. Oamenii ăștia nu au fost mâncați; au fost doar bătuți. Bătuți rău. De niște oameni.

— Nebuni. Almar spunea că *draugar* răspândește nebunia.

Ținând seama de starea fermei și a locuitorilor săi, *Jarl* nu-l putea contrazice. Totuși, nu voia să-i atribuie lui Skeld crearea acestei povești. Dădu din umeri:

— Vom fi siguri atunci când vom ști.

Thoralf, aflat în picioare lângă unul dintre porcii măcelăriți, a spus bucuros:

— Deci, avem porc la cină?

Mulți dintre oameni au chicotit, dar nici unul nu și-a lăsat armele deoparte. Jarl a fost de acord. Puteau aduna ceva carne din animale și face un foc pentru a o găti lângă ferma fumegândă, pentru a se menține ascunși față de…

Soldații lui Skeld? *Nebunii canibali*?

…oricine i-ar fi pândit. Vor face tabăra sub copaci, dar fără focuri după ce se întunecă. Aveau nevoie ca ochii să fie adaptați la întunericul nopții.

— Vom ajunge la *Turn* până mâine la prânz, a spus Jarl, ferm.

Indiferent ce răspunsuri vor afla, era sigur că *acolo* le vor găsi.

Ta’roga îi supraveghea pe oamenii ce dormeau pe pământ, învăluiți în mantii și grupați ca să se încălzească. El era sprijinit cu spatele de un copac masiv aflat la o sută de pași depărtare, și

arunca priviri ocazionale celor trei gărzi firave care înconjurau încet tabăra. Ei nu-l puteau vedea.

Clănțănea din mandibule, mulțumit de sine însuși. Shriek și Kata'nu vor arde de invidie când îl vor vedea doborându-l pe căpetenia oamenilor călători, alegerea cea mai evidentă. Ta'roga ar fi preferat să-i vadă luptând înainte de a-i ataca, pentru a se convinge că cel mai bun dintre ei era într-adevăr căpetenia, dar nu voia să mai piardă încă o zi urmărind aceste animale. Legendarul *om* era mic, cu fața plată și mâncător de carne, atât.

Chiorul a trimis un mesaj cum că mai era o ceată de oameni, ceva mai departe în interiorul ținutului, în direcția în care călătoreau aceștia, prea mulți pentru a lupta cu ei fără tehnică – absolut interzisă în Vânătorile împotriva primitivilor. În kitul lui Ta'roga era un mic emițător de impulsuri radio – Chiorul își obliga toți discipolii să poarte acest dispozitiv de autoprotecție – dar tânărul vânător nu-și putea imagina nici măcar o circumstanță în care să fie nevoit să-l folosească. Când steaua acestui sistem solar se va ivi din nou, Ta'roga îl va izola pe conducător și-l va lichida cu o lovitură sigură cu lamele fixe montate pe brațul dominant, armă ascuțită precum un colț, puternică precum onoarea. Primul trofeu va fi al său.

Picioarele lui Ta'roga erau amorțite datorită așteptării; o vreme a ignorat disconfortul, dar după ce unul dintre cei ce făceau de gardă în jurul taberei – cel înalt, înarmat cu un arc – a trecut pe lângă el, Ta'roga s-a mișcat, întinzându-și picioarele în față.

Garda, cel înalt, s-a oprit din mers – iar acum se mișca înapoi, în direcția lui Ta'roga, ținând arcul cu ambele mâini, cu o săgeată între lemnul curbat și strună.

M-a auzit.

Ta'roga a rămas nemișcat. Trecu un minut, după care omul și-a scoas acoperământul de pe cap, făcut din pielea groasă a unui animal și cu metal cusut în jurul ochilor, și l-a pus ușor pe pământ înainte de a se ridica din nou ca să privească direct la copacul lângă care stătea Ta'roga. S-a dat mai aproape, dar nu părea să caute ceva. De fapt, întorcea încet capul dintr-o parte în alta. Asculta.

Ta'roga nu mai văzuse vreunul de atât de aproape, și a simțit, pentru prima oară, că poate Chiorul are dreptate să vorbească cu atât respect despre aceste creaturi. Nu năvălea

atăcând, nu striga după ajutor, nici nu ignora zgomotul micuț; *gândea*. Confruntat cu dovezi de simțurile sale, căuta sursa a ceea ce auzise.

Masca lui Ta'roga bloca zgomotul respirației sale, dar inima-i bătea cu repeziciune. Dacă omul îl descoperea pentru că el se comportase prostește, dacă ar fi fost o interacțiune forțată, atunci ar fi fost făcut de rușine.

Omul privi în sus printre crengi, păru-i lung și subțire fiind răvășit de vântul rece. Apoi s-a dat un pas înapoi, ca să-și mărească câmpul de vedere. Cercetă trunchiurile copacilor, după care privi pământul.

A pășit din nou înainte, îndoindu-și genunchii pentru a-și coborî centrul de greutate… și s-a concentrat asupra picioarelor lui Ta'roga.

Acesta s-a uitat precaut în jos, fără a-și mișca capul, și a văzut adânciturile simetrice din solul moale, sub încălțămintea sa. S-a încordat, gata să reacționeze. Dacă îl ucidea pe om aici, ar compromite Vânătoarea, dezonorându-se singur. Putea încerca să-l îndepărteze pe om, pretinzând că acesta era planul pentru obținerea unui trofeu… dar dacă se mișca ar fi fost auzit, poate chiar și văzut, iar omul l-ar fi atacat.

Privirea omului mătura pământul… apoi și-a îndreptat spatele, relaxându-și trupul. Pentru că nu era nimic vizibil pentru ochii săi, evident că a crezut că indiferent cine făcuse acele urme, acum era plecat.

Ta'roga a lăsat să-i iasă o expirație ușoară, văzând că omul se întoarce. Era rușinat, dar dacă nu era nici o perturbare a Vânătorii, nu era nici un motiv să…

Omul care tocmai dădea să se întoarcă, s-a răsucit brusc confruntându-l pe Ta'roga, cu arcul întins și săgeata pregătită. A lansat-o și instantaneu a pus alta în arc, în timp ce prima pătrundea adânc în partea interioară a coapsei drepte a lui Ta'roga. Costumul a blocat zborul scurt al săgeții, dar lovitura puternică a perforat armura subțire, vârful metalic al săgeții pătrunzând adânc. Ta'roga s-a ferit într-o parte și s-a ridicat în picioare, șocat și furios, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat.

Omul a tras a doua oară, săgeata înfigându-se în trunchiul arborelui chiar în locul unde fusese capul său cu o clipă mai înainte. Ta'roga și-a extins brațul, cu lamele de pe antebraț ieșite

din locaș. Făcu un pas înainte ca să taie gâtul omului – care a sărit înapoi și a mai tras o săgeată.

Aceasta a fost deviată de placa de pe pieptul lui Ta'roga, dar sunetul a fost auzit de celelalte gărzi care au alergat către arcaș. Majoritatea oamenilor s-au ridicat brusc în picioare, cu armele în mâini ca și cum până atunci s-ar fi prefăcut doar că dorm.

Arcașul a strigat ceva – și a fost întrerupt la mijloc pentru că țeasta i-a fost despicată în două. Ta'roga l-a recunoscut pe Shriek după înălțimea și unghiul tăieturii. Arcașul s-a prăbușit cu sânge și creieri curgându-i pe umeri.

Deodată, o duzină de oameni au năvălit asupra lor, cu săbiile ridicate și buzdugane grele, iar alții continuau să vină alergând. Ochii le ardeau, iar gurile ciudate aveau buzele strânse.

Skriek a tăiat gâtul celui ce alerga în frunte. Sânge roșu a țâșnit din tăietură, jeturi prin aerul rece, mânjind mâneca costumului său. Un alt om a lovit cu buzduganul în pata roșie mișcătoare. Oasele au fost rupte, iar Shreik a căzut pe spate. Ta'roga s-a repezit cu lamele de pe braț lovind în abdomenul moale al omului. Uimitor, acesta a ridicat buzduganul iarăși, încercând să atace chiar dacă sângele i se scurgea din trup, chiar în clipa când murea.

Ta'roga și-a retras lamele și l-a înșfăcat pe Shrieck, trăgându-l departe de atacatori. Conducătorul lor a răcnit ceva, iar oamenii s-au așezat în cerc, cu fața spre exterior și armele pregătite. I-au ignorat pe cei trei care sângerau la picioarele lor.

Lupta dusă cu incompetență nu era Vânătoare. Ta'roga a greșit. Singura alegere onorabilă era să deconecteze camuflajul și să lupte, să înfrunte moartea, dar Ta'roga nu se gândea la Vânătoare sau la onoarea sa; simțea doar o rușine adâncă pentru că și-a dat seama cât de rău a subestimat aceste creaturi.

Shriek și Ta'roga se retrăgeau cât mai departe. Oamenii, cu armele ridicate s-au luat după ei, arătându-și dinții, urlând în limba lor de neînțeles, tare și furioși. După câțiva pași, Shriek a început să alerge protejându-și brațul. Ta'roga și-a încleștat mâna pe coapsa străpunsă de săgeată și a alergat pe urmele lui, complet umilit.

Au urmat zgomotul făcut de pașii alergători, dar după câteva secunde, au pierdut contactul… și chiar dacă se vedeau câțiva stropi verzi împrăștiați mult unul de altul, strălucind precum focul, și aceștia s-au uscat după o distanță scurtă; sub umbrele copacilor nu puteau descoperi urmele care să le arate în ce direcție au fugit invadatorii. Jarl a poruncit să se oprească și să se întoarcă la tabără, pentru a cerceta locul unde a avut loc atacul.

Erau urme de tălpi pe pământ, dar prea mari și cu forme ciudate pentru a fi făcute de om. La baza copacului, lângă locul unde zăceau cei trei morți, era o mică baltă cu un lichid verde strălucitor.

Jarl a numărat săgețile lui Helta. Una era înfiptă în copac, a doua era pe pământ, cu vârful rupt. A treia lipsea.

Stelgar s-a ghemuit lângă mica baltă verde. O atinse precaut cu degetul.

— Ce-i asta? a întrebat Bjarke.

Stelgar ridică umerii.

— Lipsește o săgeată a lui Helta. A nimerit ceva.

— Este un *draugar*, a hotărât Geir, nervos. Probabil că *draugar* are sânge verde!

— *Draugar* nu folosește arme, a intervenit Stelgar, arătând spre oamenii morți.

Craniul lui Helta Arcașul era despicat în două. Gâtul lui Thrain era tăiat cu precizie, iar Sten Nesăbuitul fusese înjunghiat în mațe de o sabie dublă.

— Și nici nu se ascund.

— Au fost doi, spuse Bjarke, arătând spre urmele ciudate de lângă copac. Unul a stat aici. Celălalt a venit pe aici.

— Helta a auzit ceva, adăugă Rangvald.

Și el fusese de pază, la fel ca Thoralf.

— L-am văzut cum și-a scos coiful, ca să audă mai bine. A tras imediat după aceea.

— Eu am văzut ceva, a precizat Thoralf. Aerul se mișca, precum umbrele.

Geir privea temător în jur.

— Suntem urmăriți de monștri.

— Bagă-ți niște sânge-n coaie ori fugi la țâța mă-tii, îl repezi Stelgar, ridicându-se. Dacă sângerează, pot fi uciși. Și dacă Helta i-a rănit, o putem face și noi. Acum știm că trebuie să ascultăm. Și

mai știm că trebuie să fim atenți la umbre în aer. Dacă se reîntorc, îi vom ucide.

Jarl a dat aprobator din cap, împreună cu cei mai mulți dintre ceilalți. Stelgar era vocea rațiunii.

— Adunați ramuri. Stați grupați câte doi sau trei, unul să fie atent și să asculte. Vom face un rug pentru cei căzuți, și ca să ne încălzim și noi pentru călătoria către *Turn*. Din turnul așezării putem ține departe orice dușman.

Oamenii au fost de acord și s-au răspândit. *Jarl* a privit cadavrele de jos, cele două părți însângerate ale capului lui Helta care atârnau de gâtul rupt. Stelgar îl atinse ușor cu piciorul. O lovitură puternică, sigură, venită aproape direct de deasupra; Helta fusese și el un om înalt.

— Cadavre umblătoare și uriași cu sânge verde pe care nu-i putem vedea? spuse Stelgar. Ești sigur că vrei *acest* Turn?

Jarl a izbucnit în râs.

— E vreo cale mai potrivită să ajungem în *Valhöll*[5]? Orice prost poate fi omorât de *oameni*.

Au râs amândoi în hohote.

Săgeata a trebuit să fie scoasă din piciorul lui Ta'roga, lăsând o gaură mare în costumul său. Un dezinfectant și un cicatrizant din trusa sa medicală l-au ajutat, dar n-a îndrăznit să se uite în ochii maestrului său, așa cum s-ar fi cuvenit. Brațul lui Shriek fusese rupt în șase locuri; și-a suflecat singur mâneca și și-a administrat un analgezic, iar capul său era chiar mai coborât decât al lui Ta'roga. Chiorul și-ar fi dorit să nu fie amestecat în rușinea lor, totuși, el fusese cel care i-a trimis să vâneze oameni, deși le cunoștea slăbiciunile. Codul Vânătorului era strict, dar greșelile timpurii erau tolerate ca parte a procesului de învățare. Ei au fost aroganți și nechibzuiți, așa cum ar fi trebuit să se aștepte; decizia lor de a fugi era inacceptabilă. Învinși și răniți, au fugit.

Îi privi cu răceală pe cei doi vinovați *Yautja* care stăteau tăcuți în infirmerie. Ar fi fost dreptul său să-i ucidă, dar trebuia

---

[5] Valhöll (în norvegiana veche) – Valhalla - paradisul în mitologia nordică, locul unde ajungeau războinicii care mureau în luptă.

să țină seama și de propria sa culpabilitate; ultima oară când Chiorul a vânat în lumea asta, nu existau luptători ca aceștia.

Un apel de pe navă i-a atras atenția. Chiorul s-a apropiat de consolă și a activat ecranul, trecându-și ghearele peste o linie de simboluri. Kata'nu a accesat informațiile date de senzori. Călătorii lor traversau un câmp deschis, aflat foarte aproape de bariera de la intrarea în sat, sau ce o fi fost. Kata'nu se afla la sud de oameni, dar aproape; număra sătenii și încerca să depisteze metale forjate dincolo de zidul împrejmuitor al satului. Răbdarea lui Kata'nu, lipsa sa de aroganță… acestea erau trăsăturile unui Vânător.

Chiorul îi privi din nou pe cei doi *Yautja* discreditați. Ta'roga și Shriek ar merita o șansă să-și răscumpere greșeala… dând dovadă de abilități excelente, sau murind în acțiune. Nu vor exista trofee, dar își vor putea șterge rușinea.

— Oamenii pe care i-ați vânat sunt pe cale să intre în sat, unde cei de acolo sunt de patru ori mai mulți decât ei, a precizat Chiorul. Un Vânător demn de sângele său și-ar putea abandona toate armele și să rămână în fața prăzii sale fără armură, fără să se ascundă, cu ghearele goale. Un Vânător demn de sângele său ar putea chiar să fie învingător… dar dacă moare, va muri onorabil.

Ta'roga și Shriek au fost în picioare înainte ca el să termine de vorbit.

— *Nu* veți perturba Vânătoarea lui Kata'nu, a hotărât Chiorul. Dacă vă băgați în calea sa, eu personal am să vă duc capetele taților voștri și am să le povestesc despre dezonoarea voastră.

Ta'roga și-a încheiat costumul și a început să-și scoată plăcile armurii. Cu singurul său braț valid, Shriek se străduia să țină pasul, lamele sale trăncănind pe podea. Chiorul le privea pregătirile lor solemne și sincere fără să facă nici un comentariu. Era o șansă ca ei să supraviețuiască; chiar și răniți, amândoi erau experți din punct de vedere tehnic.

El va muta nava mai aproape de poziția lui Kata'nu, pentru a face mai ușor „curățenie" după aceea și pentru a-i împiedica pe cei doi Vânători dizgrațiați să atace prematur. Și – deja a decis – în viitor nu va mai aduce pe nici un unul dintre discipolii săi în această lume a *oamenilor*. Vânătoarea de oameni era un sport doar pentru războinicii experimentați.

Turnul lui Skeld se afla lângă un mic pisc dintr-un lanț muntos, sus pe panta unde zăpada începuse să se depună; *Jarl* și oamenii săi au traversat câmpuri cu secara îndoită de iarnă, trecând pe lângă ferme părăsite și case goale. Au văzut semne ale asediului lui Asger, oameni morți și cai în putrefacție, rămășițe ale unor focuri mari în care se arseseră cadavre, oase înnegrite ce se ițeau din zăpadă.

Stelgar a remarcat urme de târâre prin culturi, linii lungi de secară zdrobită și orz mort ce duceau către *Turn*. Casa la care s-au oprit avea sânge uscat pe pereți. Rahat și vomă uscate, haine rupte. Dar n-au văzut nici un om viu.

Când s-au apropiat de sat a început să ningă cu fulgi mari. Nimeni nu era de pază pe parapetul înalt din lemn; poarta grea stătea larg deschisă. Turnul de piatră ce dădea numele așezării se ițea pe deasupra, cenușiu și părăsit, cu crenelele precum niște găvane goale.

La câteva sute de pași de parapet, Jarl se întoarse cu fața spre aliații, prietenii și frații săi. A văzut la ei precauție, dar nu frică. Indiferent cu ce se confruntau – uriași nevăzuți, nebuni, *draugar* – acești oameni vor lupta bine.

— Se pare că n-are rost să ne strecurăm pe nevăzute, spuse *Jarl*. Am venit să cucerim Turnul și o vom face. Stați aproape unul de altul până ce vedem cu ce avem dea face. Și atenție la umbrele din aer.

— Ei ar trebui să fie atenți la noi, a pufnit Thoralf, și cu toții au rânjit, iar inima lui *Jarl* a crescut ca bolovanul.

Nu exista un sentiment mai grozav decât să intri în luptă alături de războinici iscusiți, uniți împotriva unui dușman necunoscut. Vor învinge sau vor muri, în ambele situații își vor avea recompensa.

Chiar atunci un om a țipat de dincolo de parapetul satului, strigătul său răgușit fiind imediat urmat de altul, apoi de al treilea, de o duzină, de prea multe pentru a mai putea fi numărate; strigătele nearticulate, de durere, furie, foame, sunetele de sminteală și pierzanie ridicându-se spre cerul de unde se cernea zăpada precum urletele lupilor.

— O să vă trimitem la Odin pe toți! a răcnit *Jarl* și toți au năvălit prin poartă.

Dezgustat de acele reci de gheață ce cădeau de sus, Kata'nu s-a apropiat de călătorii care ezitau să intre prin deschizătura din parapet. Toți erau pregătiți, în mod clar așteptându-se la o confruntare.

Înlăuntrul îngrăditurii, oamenii au început să strige, iar conducătorul călătorilor și-a călăuzit oamenii prin poartă. Kata'nu i-a urmat. Putea vedea semnătura în infraroșu a multor oameni ce năvăleau afară din structura mare construită cel mai la nord, continuând să strige în timp ce alergau spre călători. Majoritatea nu erau înarmați. Mulți se mișcau nesiguri, căzând și ridicându-se.

Kata'nu s-a îndepărtat de călători, spre una dintre marile grămezi de animale moarte, umflate de putreziciune, cu cadavre de oameni aruncate deasupra. Călătorii s-au așezat în cerc, cu fața spre exterior, zbierând ca Neinițiații (*unblooded*) la prima lor pradă ucisă.

Oamenii din sat au apărut la vedere, iar Kata'nu a văzut că ceva nu era în regulă la ei. Mai mult de jumătate erau goi, sau aveau pe ei doar rămășițe de haine. Mulți aveau convulsii ca de febră, și se prăbușeau, fiind călcați de ceilalți. Aveau picioarele vărgate cu dungi subțiri, și expresii ciudate pe chipuri în timp ce urlau.

Boală. Kata'nu a verificat indicațiile de la filtrul măștii, ața cum o făcea cu regularitate de când părăsise nava. Umiditatea era ridicată, gheața cădea și mai mult din cer, dar nu vedea…

Iată! În aer era o mare concentrație de material organic, un fel de alcaloid; structura era a unui spor fungic. Câmpurile din împrejurimile satului erau cultivate, mai ales cu cereale păioase; oare li s-au infectat culturile? Carnea? Au ingerat sporul, ori se răspândea și infecta pe cale aeriană?

Primii oameni bolnavi au ajuns la călători. Urlând, fără arme, au atacat, iar călătorii au întrat neînfricați în luptă. Kata'nu nu-și mai găsea locul, urmărind excitat desfășurarea bătăliei – până ce a observat că un număr de atacatori bolnavi și-au schimbat brusc direcția și năvăleau spre el.

Oamenii din sat strigau neinteligibil, cu ochii largi, dați peste cap, cu mâinile goale – dar nebunia lor evidentă era o armă în sine, pentru că se repezeau fără șovăială în săbiile și în topoarele rotite prin aer de oamenii *Jarl*ului. Acesta văzu printre săteni și războinici de-ai lui Skeld și de-ai lui Asger; indiferent de ce molimă o fi fost vorba, i-a atins pe toți.

Primul om care a ajuns la *Jarl* purta niște pantaloni murdari de rahat și nimic altceva. *Jarl* a învârtit sabia și i-a tăiat gâtul. Un jet de sânge a murdărit zăpada atunci când omul a căzut, gâlgâind. O femeie goală cu țâțe veștejite și atârnate, acoperite de vomă și sânge, se agăța cu ghearele de el. I-a despicat abdomenul dintr-o singură lovitură de sabie, pentru că un bărbat cu o mantie bălțată s-a repezit la scutul său, iar un băiețaș i s-a aruncat la picioare zgâriindu-i încălțările cu degetele putrezite.

— Încălțările tatălui meu! striga copilul. Le-ai furat!

Jarl lovea și tăia, izbind, blestemând în timp ce-i zdrobea capul. Omul în manta a căzut pe spate, ținându-se strâns de burtă, iar printre degete i se revărsau mațele. Sângele acoperea zăpada căzută.

L-a văzut pe Stelgat rânjind când tăia gâtul unui om ce purta un colier din colți de mistreț. Rangvald a izbit cu barosul în țeasta unui fermier cu ochi sălbatici care delira despre fantome, apoi pe altul drept în față. Therin a tras o juma' de duzină de săgeți, bărbații și femeile lovite au căzut precum fulgii de zăpadă… dar continuau să vină și mai mulți. Geir s-a depărtat puțin de grup ca să-și poată manevra mai bine parul cel lung; a lovit jos și a *ras* trei oameni cu o singură lovitură, oasele coapselor crăpând sub forța lemnului, dar atacatorii continuau să vină, lipsiți de frică datorită molimei. Când multe mâini s-au încleștat de par, iar Geir se lupta să-l elibereze, un soldat ce purta o mantie în culorile lui Asger s-a dat la el, încercând să-i sfâșie gâtul cu degetele înnegrite de frig.

Altă femeie alerga spre *Jarl*, țipând, vânătă de frig și învârtind un băț subțire ca pe o sabie. *Jarl* a izbit-o cu scutul în față și a dat-o peste cap, dar ea continua să strige printre dinții însângerați.

— Uite!

Olav și Bjarke au strigat avertismentul în același timp, arătând spre parapet de lemn în timp ce se opuneau mulțimii dezlănțuite. *Jarl* a aruncat o privire și a văzut cum zăpada se adună rămânând atârnată în aer, după conturul oarecum uman al unei bestii gigantice, cu cap pletos și umeri largi.

Un șuvoi de atacatori demenți s-au aruncat asupra creaturii, capetele lor abia ajungând la nivelul pieptului acesteia. *Jarl* a văzut lamele strălucitoare ieșind din aerul tremurător, apoi creatura a luat o formă și mai clară când a fost împroșcată de sângele oamenilor.

— Uriaș la parapet! a avertizat *Jarl*, pe când un grăsan se repezea cu o lance asupra sa.

Jarl a ridicat scutul și s-a lăsat pe vine, rotindu-și sabia peste picioarele omului. A lovit sufficient de tare ca să simtă oasele rupându-se la trecerea lamei, impactul făcându-i degetele să vibreze. Omul a răcnit apoi s-a prăbușit.

Sânge cald picura din barba J*arl*ului. Unii dintre oamenii neînarmați alergau acum cuprinși de frică, departe de locul bătăliei, zbierând aiurea, dar războinicii *Turnului* ridicau armele de pe jos, amintindu-și câte ceva din vechile deprinderi. Unii au renunțat la atacul direct, ochii lor de nebuni căutând spații deschise.

— Măcar acum îl putem vedea pe futangiu! a strigat Stelgar, ferindu-se din calea unui bătrân care se împiedica de cadavrele hăcuite ce-l înconjurau.

Stelgar l-a pocnit cu toporul drept în față.

— Odin ne zâmbește de sus! a strigat și Thoralf, iar cei care încă mai erau în picioare au râs printre dinții încleștați.

Un războinic înarmat cu un topor s-a dat la Olav, dar tânărul a reușit să-l ia pe ucigaș cu el într-o ultimă îmbrățișare. Egil și Haavid erau și ei morți.

Jarl și ai lui continuau lupta, încercând să țină un ochi pe uriașul tăcut, în timp ce trupurile căzute măreau grămezile de cadavre, iar numărul lor scădea.

Kata'nu a luptat bine, ucigând zece oameni în câteva clipe… Dar a devenit vizibil, stropit de sângele lor, iar călătorii, războinici destoinici, se apropiau de el odată cu furia bătăliei. Chiorul nu se

îndoia că Kata'nu va lupta până la moarte... Dar *el* și-ar pierde singurul discipol promițător.

— Duceți-vă! le-a spus celor doi *Yautja* care stăteau tăcuți în spatele său, fără a-și lua ochii de la monitor. Răscumpărați-vă greșeala. Luptați bine.

Aceștia s-au grăbit către portalul de ieșire, mulțumindu-i respectuos pentru permisiunea acordată. Chiorul a mormăit aprobator, eliberat deja de grija pentru soarta lor. Privea mișcările măsurate ale lui Kata'nu făcute cu grația tinereții, forma sa puternică; privea și era mulțumit.

Kata'nu se rotea, tăia și lovea oamenii din jurul său cu lovituri zdrobitoare, perfect conștient că era posibil să moară dacă atacatorii ar fi fost organizați. Și era vina să că nu a scuturat zăpada depusă pe costumul său. Din punctul său de vedere, se dovedise la fel de prost precum ceilalți doi.

Arunca priviri dese către călători, simțind empatie pentru oamenii pe care îi urmărise în acest loc al molimei. Mai mult de jumătate fuseseră doborâți, copleșiți de numărul mare de atacatori, dar cei rămași își continuau *dansul* triumfător, măcelărind sătenii urlători, așa cum ar fi făcut orice Vânător, până la victorie sau moarte.

Un om a ridicat sulița unuia dintre călătorii căzuți și s-a repezit către Kata'nu, zbierând, cu arma ridicată deasupra capului. Kata'nu a-a lăsat într-un genunchi și i-a despicat burta cu o lovitură cu lamele de pe antebraț, dar altul înarmat cu o sabie a profitat de ocazie ca să se apropie dintr-o parte. Omul a lovit, vârful sabiei tăind adânc în umărul lui Kata'nu.

Acesta a pivotat, jos, pe pământ, și a înfipt lamele în pieptul atacatorului. Trase mâna înapoi, dar lamele erau blocate și l-au tras pe muribund aproape de el. Frustrat, a smucit de brațul împovărat, folosindu-l pe celălalt pentru a-l lovi cu o piatră peste mâini. O căldură umedă i se scurgea din umărul ce sângera.

Peste țipetele muribunzilor și a răniților, Kata'nu a auzit niște voci care i-au atras atenția. O privire scurtă aruncată spre lider și camaradul său... apoi în direcția unde se uitau aceștia...

...și i-a văzut pe Shriek și Ta'roga intrând pe poarta deschisă, neînarmați, cu camuflajul dezactivat.

Distras, Kata'nu nu l-a văzut pe omul cu topor decât când a fost prea târziu.

Jarl își făcuse o vagă idee despre înfățișarea uriașilor privindu-l pe monstrul stropit de sângele oamenilor măcelăriți la nici 20 de pași depărtare, dar tot a făcut ochii mari. Noii veniți purtau măști întunecate din metal, strălucitoare, netede și amenințătoare; un fel de șuvițe împodobite cu mărgele atârnau de o parte și de alta a capului. Fiecare purta un veșmânt cenușiu care le reliefau mușchii dezvoltați ca ai oamenilor foarte puternici.

Fără armuri. Fără arme.

Jarl tocmai se uita la uriașul mânjit de sânge chiar în momentul când acesta a căzut în genunchi, lovit de un topor în burtă. Unul doborât, dar alți doi veniți în locul său.

— Uriași la poartă! a răcnit Stelgar, iar oamenii rămași au strâns rândurile apărării.

Strigătul lui Stelgar păru să-i redirecționeze pe atacatorii nebuni. La vederea uriașilor, sătenii din *Turn* părură să ajungă pe noi culmi de furie. Au alergat spre cele două creaturi masive, urlând ca animalele, ciopârțindu-se între ei în frenezia lor de a ajunge la noul inamic.

Unul dintre uriași a căzut ghemuit, cu brațele larg deschise; celălalt, mai înalt, a pășit direct către atacatori, despicându-le fețele și zdrobindu-le capetele. Oasele trosneau, oamenii cădeau în zăpadă, rupți și sângerând. Monstrul cel înalt își croia drum către locul unde Thoralf și Ult luptau, spate în spate, și amândoi s-au întors cu fața către el ca să-l înfrunte. Thoralf s-a aruncat jos ca să-i reteze picioarele mari, iar Ult l-a evitat, ocolindu-l pentru a-l lovi cu sabia sa grea.

Lama lui Ult a făcut o tăietură adâncă în trupul uriașului. Verdele strălucitor a început să curgă din rană. Monstrul s-a răsucit și l-a înșfăcat de cap pe Ult, răsucind și trăgând – smucindu-i-l de pe trup. Cu sângele țâșnind prin aer, trupul decapitat al lui Ult s-a prăbușit în zăpadă.

Uriașul a aruncat țeasta lui Ult într-unul dintre războinicii *Turnului*, doborându-l la pământ. Thoralf, după ce a tăiat adânc în coapsa monstrului, făcând să curgă mult sânge verde, s-a dat înapoi.

Celălalt uriaș, mai puțin înalt, sfâșia duzina de oameni înarmați care îl atacau, smulgându-le brațele, rupându-i ca pe bețe, dar pe măsură ce grămada de cadavre creștea în jurul creaturii, aceasta începea să ezite. Bjarke s-a apropiat cu repeziciune și a lovit-o cu toporul, lama curbă deschizând o linie groasă și verde în spinarea monstrului. Acesta s-a întors și l-a lovit suficient de tare încât să-i frângă gâtul și să-l doboare la pământ. Therin a slobozit o săgeată în pieptul larg al creaturii de unde a țâșnit și mai mult sânge verde.

Uriașul s-a poticnit. Zăpada roșie de la picioarele lor era stropită cu pete mari verzi.

Când cel înalt i-a întors spatele, *Jarl* s-a aruncat înainte cu sabia înălțată, abia reușind să-și mențină echilibrul peste trupurile alunecoase ale morților și muribunzilor. A ajuns la uriașul sângerând și a înfipt sabia în el, hăulind de bucurie.

Sabia a pătruns în laterala gâtului monstrului. Sângele verde i-a țâșnit peste chip, cald și amar, iar uriașul s-a întors și l-a lovit cu pumnul în piept. Sternul *Jarl*ului a fost rupt ca o surcică, o durere fierbinte l-a învăluit, iar presiunea zdrobitoare i-a oprit inima... dar uriașul era *terminat*, jetul gros de sânge fiind deja mult subțiat.

Jarl a zâmbit și a murit.

Bătălia păru să se sfârșească odată cu moartea *Jarl*ului. Oamenii încă mai țipau, dar erau gemete ale celor răniți mortal. Ultimii dintre nebunii înarmați s-au adunat în jurul uriașilor muribunzi și-și manifestau furia prin lovituri și împunsături în corpurile ciudatelor bestii. Thoralf se strecura prin spatele lor, retezându-le gâtul cu ușurință.

Al treilea uriaș, cel care fusese camuflat, era și el la pământ. Stelgar vedea doar o masă verde-roșie, nemișcată în zăpadă. De-a latul împrejmuirii plină de sânge, a văzut bărbați și femei care nu s-au luptat, vreo duzină, înghesuiți împreună în grajduri. Cântau și plângeau în genunchi, tremurând de frig sau din cauza nebuniei ce căzuse ca blestem asupra satului *Turnului*.

Blestemați. Thoralf, Rangvald Barosul și Therin încă se mai țineau pe propriile picioare, răniți și însângerați, dar vii. Toți

ceilalți erau morți. Cuceriseră satul *Turnului lui Skeld*, dar Stelgar nu-l voia; nici unul nu-l voia. Mai bine îi dădeau foc.

Stelgar i-a trimis pe ceilalți să-i *termine* pe muribunzi, iar el s-a apropiat de locul unde zăcea *Jarl* și a îngenuncheat alături de el. *Jarl*ul se uita fix în cerul de unde cădea zăpada, fără să-i pese de fulgii ce-i intrau în ochi. Stelgar se bucura pentru *Jarl*, dar simțea și un gol lăuntric. Fratele său îi va lipsi.

— Stelgar!

La auzul tonului prevenitor din vocea lui Thoralf, s-a ridicat și l-a văzut pe acesta arătând în direcția lui, iar Rangvald și Therin alergau spre el…

Întoarse capul. În spatele său, dominându-l cu înălțimea, era uriașul, viu dar nu nevătămat ci plin de sânge.

Kata'nu și-a revenit auzind în ureche vocea Chiorului.

— Nu ești mort. Presurizează costumul, injectează-ți un stimulant și ridică-te. Folosește arma cu pulsuri pentru a te asigura că te întorci în siguranță la navă. Această Vânătoare este terminată.

Kata'nu clipi la citirea indicațiilor din mască. Nava era aproape. Toporul lovise adânc, iar el era căzut în genunchi într-o baltă formată din propriul sânge, deja acoperit de zăpadă. Își simțea capul ușor, golit.

Privi de-a latul *câmpului* de bătălie și l-a văzut pe conducătorul oamenilor – trofeul său – căzut, cu sabia înfiptă în gâtul lui Shriek. Ta'roga era doar o grămadă de carne ciopârțită, la doar câțiva pași depărtare. Cu siguranță că Chiorul era dezgustat de modul cum au performat discipolii săi, cu toții înfrânți de oameni. Mulți dintre călători au murit… dar tot ei erau cei rămași în picioare pe *câmp*.

Secundul conducătorului era îngenuncheat lângă trupul războinicului mort. Mai erau încă alți trei rămași în viață. Mergeau de-a latul câmpului de bătălie și le dădeau muribunzilor lovitura de grație cu săbiile.

Kata'nu s-a străduit să se ridice în picioare, apoi a mers împleticit către secund ținându-și cu mâna rece abdomenul rănit. Nu era sigur ce ar trebui să facă, dar nu se vedea hăcuindu-i pe bravii oameni cu arma cu pulsuri. *El* a fost înfrânt; nu *ei*.

S-a oprit în spatele secundului clătinându-se. Se aștepta ca omul cel palid să se ridice și să-l ucidă, dar el s-a ridicat doar, uitându-se la el, cu ochi mari. Curioși, poate. Kata'nu a ridicat încet mâna liberă la mască. Ceilalți trei călători supraviețuitori au alergat spre el, dar secundul le-a vorbit în limba lor ciudată și aceștia s-au oprit cu armele pregătite.

Kata'nu voia să-i spună omului că el, Kata'nu, fiul lui Esch'ande, învățase ceva din această Vânătoare. Indiferent dacă omul pricepea sau nu ideea. Și-a dezactivat masca și a luar-o de pe față. Frigul l-a izbit ca o palmă iar aerul era viciat, dar îi plăcea să-l simtă pe pielea fierbinte de febră. Trăia! Îl privi pe om, dorindu-și să fi putut să-i înțeleagă expresia feței sau limbajul.

I-a întins masca. O ofertă. Un trofeu.

După un moment lung, omul a întins mâna și a luat-o.

Kata'nu a fost mulțumit.

Uriașul s-a întors și s-a îndepărtat mergând șovăitor către poartă, părți dintre el părând să dispară în zăpadă.

— Ce mama dracu' a fost asta? întrebă Rangvald.

Stelgar a ridicat casca grea, suficient de mare, cât un leagăn de copil.

— L-am învins, asta a s-a-ntâmplat. Aduce un omagiu morților noștri.

S-a aplecat și a pus casca pe pieptul *Jarl*ului. *Ne revedem în Asgard*[6], *frate*.

— Plecăm, după ce ardem până la temelii acest loc blestemat a hotărât Stelgar. Pune-i pe oamenii aceia să adune lemne.

Therin a aprobat sobru.

— *Valkyriile*[7] vor vedea fumul și vor veni să-l conducă pe vitejii noștri prieteni în Valhöll. Satul *Turnului lui Skeld* va face un foc zdravăn.

— Măcar atât poate face, să scuipe așa pe picioarele *Jarl*ului, a spus Thoralf, și până și Stelgar a chicotit.

[6] Asgard – una dintre cele Nouă Lumi ale tribului zeilor Æsir. Cel mai cunoscut tărâm din Asgard este Wakhalla, unde domnește Odin.

[7] valkyrii – (în mitologia nordică) femei războinice care hotărăsc cine moare pe câmpul de luptă.

Bună glumă!

SFÂRȘIT